

**MARE
CZECH**

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Jana Dlouhá

Švadlenka Veverka

počet stran 80

ilustrací 17

vazba pevná

běžná cena včetně DPH 399 Kč,

naše cena včetně DPH 359 Kč,

cena K“M“K včetně DPH 299 Kč

Publikace vyšla

v limitovaném malonákladu.

ISBN: 978-80-86930-62-6

Jana Dlouhá (*1963)

Absolvovala Stavební fakultu ČVUT. Poté se devět let na plný úvazek věnovala roli matky. Ani žádné další její zaměstnání nesměřovalo ke spisovatelské dráze. Patrně své krizi středního věku může vděčit za to, že našla odvahu k odstěhování z Prahy a napsání prvotiny Rok s Karlem.

V další knížce Švadlenka Veverka, která je určena všem zvědavým šikovným dětem, se nechala inspirovat přírodou. Navíc chtěla malým čtenářům přiblížit zrození jedné veverčí rodiny a také to, jak se doma vyrábí taková deka.

Ve větvích starého dubu

V lese nad vesnicí bylo vždycky vesele. Lidé tam rádi chodili na procházky se svými dětmi nebo psy. V létě tam navíc hledali houby, borůvky a maliny. Lesním obyvatelům tyhle návštěvy nepřekážely, protože si už na ně zvykli. Dobře věděli, že k večeru se lidé schovají ve svých domech a vše bude patřit zase jenom jim. Za rušného dne měla zvířátka své úkryty v neproniknutelných křoviskách, jehličí i korunách stromů, ale na noc je opouštěla a vydávala se za potravou.

Vydali se za Sýkorkou. Veverka hledala ve větvích a Žďár svým tempem kličkoval mezi kořeny stromů a spíš se spolehal, že se opeřená kamarádka brzy objeví sama.

A taky že ano, Orka už z dálky švitořila: „Mojí milí, to budete koukat, udělala jsem velký objev.“

„To je dobře. Ale my už také něco máme. Žďár našel kapesník z látky. Když ho vypereme v potoce, bude jako nový,“ vesele mávala ocáskem Věva.

„Já byla ve vsi. Lidé odkládají do stodol a na půdy spoustu věcí, o kterých si myslí, že je ještě někdy budou potřebovat. Pak ale na ně zapomenou a koupí si nové,“ začala ze široka vysvětlovat Orka. „Já to znám, mockrát jsem viděla, jak

takové zapomenuté věci ničí myši a padá na ně prach. Tak jsem udělala velký průzkum a něco jsem objevila.“

„Tak už nás nenapínej, Orko, co jsi našla?“ žadoní Žďár a samým napětím funí.

„V jedné stodole jsem našla krabici a v ní všechno, co je potřeba k šití. Jehly, nitě, nůžky, říkám vám, pravý poklad,“ svěřuje se Sýkorka.

„To je paráda, do stodoly se dostanu škvírou pod vraty. V noci se tam vypravím a všechno přinesu,“ nabídl se hned Ježek.

„Ne tak rychle, můj milý. Lidé mají psa, bude štekat a taky by tě mohl kousnout,“ brzdila jeho nadšení Orka.

„Chacha! Už jsi někdy viděla Ježka, co se bojí psa?“ nenechal se zastrašit Žďár. „Umím se sbalit do kuličky a moje bodliny popíchají každého, kdo se jich dotkne. No a na štěkání psů jsou lidé ve vsi přece zvyklí. Nebude jim nic podezřelé.“

„Prima, tak já vyklidím jednu spižírnu a až mi všechno přinesete, pěkně vše do ní urovňám,“ radovala se Věva. „Bude to teď můj sklad.“

26 / 27

Několik dní potom Sýkorka létala do stodoly větracím okénkem a připravovala materiál pro Ježka. Našla tam také pár kousků látky. Vytáhala vše z krabice, aby Žďár mohl pomocí svých bodlin věci naložit a dopravit do lesa pod strom se skládkem Věvy. Každou noc tak mezi vesnicí a lesem panoval čilý přepravní ruch. Ježek sice nebyl žádný běžec, ale pracoval vytrvale, a tak Veverka každé ráno našla u kořenů novou hromádku rozličných věcí. A to už pro ni byla hračka všechno vynést nahoru do dutiny stromu.

28 / 29

Veverka tentokrát kamarády ani pořádně neposlouchala. Tak byla zabrána do míchání barev ve skořápkách. Jenže vítr zesílil a v dálce se ozvalo zahřmění.

„Moji milí, je zle, opravdu se blíží bouřka,“ vylétla nad potok Sýkorka a zatřepetala znepokojeně křídly.

34 / 35

„Moje milá, ty máš ale krásné děti,“ nakláněla se do dutiny dubiska Sýkorka. „Jestli chceš, můžu ti je zase občas zase pohlídat.“

„Vážně, Orko? To bude od tebe milé,“ vděčně se usmála Véva. „Vzala bych si šití deky sem do hnízda, ale nerada bych píchla bodlinou od Ježka nebo jehlou svoje děti.“

„Jen utíkej, ať je deka hotová,“ pobízí Sýkorka Veverku. „Dolítnu pro tebe, až budou mít maličci hlad.“

64 / 65

Veverka ještě jednou okoukla malé Veveričky a už se spustila po kmenu dolu a borůvkám k pařezu.

Tam už čekal Žďár a krátil si chvíli rovnáním látky: „Ahoj Vévo, tak jak se mají tvoje mláděťka? Už se těším, až povyrostou a ty mi je ukážeš alespoň z okraje dutiny dubu.“

„Ahoj, Ježku? Děkuji za optání, Veveričky jsou v pořádku, dohlíží na ně teď Orka. A já se pustím hned do práce.“

Doma v dutině dubu bylo všechno v pořádku. Nové Veveričky spokojeně spinkaly v dece a tak se jejich unavená maminka mohla stočit k nim a nechat si zdát hezký sen.

72 / 73

